

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Πραγματικά, Μεγαλειότατε. Έφυγε μόλις χθές το βράδυ. Ένω' ό σκοπός μας, όταν τον χειροτονούσαμε καρδινάλιο, ήταν να τον βγάλουμε μιά ώρα αρχύτερα από το Παρίσι... Κι' αυτό, γιά να πάψη να υποστηρίξει τις επικίνδυνες αξιώσεις αυτής της τυχοδιώκτισσας...

— Τής κόρης της δυστυχισμένης Λεοπάρ;

— Ναί, Μεγαλειότατε! 'Ο αδελφός μου εινε από τους βαυσάτς και υποστηρικτάς της ό πιό ένθερμος!...

— Κι' άν αληθεύει είπε ό Λευδοβίκος ΙΓ', πώς ή κοπέλλα αυτή εινε κόρη του πατέρα μου;

— Τότε ό αδελφός μου γίνεται ακόμα πιό επίφορος...

Μά τό παραμύθι αυτό βγήκε από τή φαντασία της γυναίκας που καταδέχεστε να τήν λέτε δυστυχισμένη Λεοπάρ και που ήταν ή πιό επικίνδυνη αγύρτισσα... Προσέχετε, Μεγαλειότατε, γιατί αυτές ή φαντασιοπληξίες θα ξεθαρρέψουν τους ευγενείς που βρίσκονται γύρω σας. 'Ολοι αυτοί εινε έχθροι σας και κανένας τους δέν πειθαρχεί. Σας παρακαλώ να διατάξετε τήν σύλληψη του αδελφού μου.

'Ο βασιλέας ήταν πονούχος, ή καρδιά του πονούσε άμα ό σκληρόκαρδος Καρδινάλιος, σάζοντας τάχι το κράτος, κρεμούσε ευγενείς και άσημους.

Χτύπησε λοιπόν νευρικά τό μαστίγιό του πάνω στην πολυθρόνα και είπε στον καρδινάλιο:

— 'Αγαπώ τον αδελφό σας...

Δέν θέλω.

— Μά, Μεγαλειότατε! βιάστηκε να τον διακόψει ό άκαρδος Ρισελιέ.

'Εσφαλε όμως που τον διέκοψε. 'Ο νευρασθενικός νεαρός βασιλέας εξωργίστηκε άκόμη πιό πολύ.

— 'Απαιτώ να με ύπακούουν! φώναξε κι' έτρεμε σύγκορμος.

'Ο βασιλέας είχε τα νεύρα του. Κι' ό πονηρός Καρδινάλιος έσκυψε τό κεφάλι του δίχως να βγάλη τσιμουδιά.

'Όταν μου λέτε να συλλάβω τον αδελφό σας, φώναξε ό βασιλέας, κίτρινος από θυμό, εινε σαν να μου ύποδεκνύετε να συλλάβω και τον δικό μου αδελφό, τον δούκα ντ' Ανζού!.. Αυτό έχετε στό νου σας; 'Ε;

— Κι' άν σας πώ ναί; ψιθύρισε ό Καρδινάλιος. Σώπαινετώρα κι' ό βασιλέας, γιατί κι' οι δυό τους ποθούσαν έξίσου να φύγη από τή μέση ό δούξ ντ' Ανζού. Μά και κανείς τους δέν τολμούσε ν' αναλάβη τή ενθύνη. 'Η σύλληψις του αδελφού του Βασιλέως θα δημιουργούσε σκάνδαλο. 'Ο λαός τον αγαπούσε, και θα ήταν έκκολο στους ευγενείς να τον εξεγειρούν με στάσι.

— Μεγαλειότατε, είπε ό Καρδινάλιος, σκέφθηκα, και γιά τον αδελφό σας και γιά μας, κάτι καλύτερο από τή φυλακή... Σας προτείνω να τον παντρέψουμε...

'Ο Βασιλέας άναστενάξε μ' άνακούφιση. Κι' ό Ρισελιέ συνέχισε:

— Θα του δώσουμε τή δεσποινίδα Μομπασιέ...Κατ' αυτόν τον τρόπο θα πάμουν τά σκόλια, θα βγάλουμε τις ύποψιες ά-

πό τά εύφάνταστα κεφάλια, και θα χαθούν ή έλπίδες όλων... 'Η παντρεία θ' άποξενώσει τον δούκα από τή βασίλισσα, άσφαλότερα από κάθε φυλακή... Και δέν θα τον έπηρεάζουν πλέον και οι φίλοι του...

— Ποιοι εινε αυτοί οι φίλοι του; ρώτησε ό Βασιλέας. 'Ο νομάσετέ τους.

Χάρηκε ό Ρισελιέ. Κατάφερε πάλι να φέρη τήν όμιλία εκεί όπου επιθυμούσε.

— Οι φίλοι του, Μεγαλειότατε, εινε εινε ή δούκισσα Σεβρέξ, ή πριγκήπισσα Κονδέ, ό Βαντώμ, και μερικοί άλλοι... 'Ολοι αυτοί εινε έχθροι σας... Θα σας φέρω σύντομα τις άποδείξεις...

— Κι' ώστόσο να φέρετε τις άποδείξεις, θα μένουν αυτοί έλευθέροι να μας ύπονομεύουν;

— 'Οχι, Μεγαλειότατε!.. Γιά να τους είδρποήσουμε πώς ό κεραυνός θα πέση να τους κάψη, θα συλλάβουμε τον φοβερότερο από αυτούς... Έκρίνον που έζελογιάζει περισσότερο από τους άλλους τον νεαρό δούκα...

— Καταλαβαίνω, είπε ό Βασιλέας. Θέλετε να ήπτε τον στρατάρχη Ντορνανό!

— Επίτηδες δέν τον ώνόμασα, Μεγαλειότατε... Χαίρω που συμφωνάμε!.. Αυτός λοιπόν ό παληός παιδαγωγός του πριγκηπος κατάντησε σήμερα να εινε ό κακός σύμβουλος του...

'Ακουσα μάλιστα πώς ό Ντορνανό είχε τελευταία κρυφή συνέντευξη μέ...

— Με ποιόν; φώναξε θυμωμένα ό βασιλέας, χτυπώντας τήν πολυθρόνα του με τό μαστίγιό του. Μιλήστε!

— Με τήν βασίλισσα, Μεγαλειότατε! ψιθύρισε ό Ρισελιέ.

Μελάνιασε ή όψη του Λευδοβίκου. Σηκώθηκε μέ κόπο από τήν πολυθρόνα του. Με σκυμμένο τό κεφάλι, και σχεδόν τρικλίζοντας, έκανε μιά δυό βόλτες μέσα στη μεγάλη αθουσα του γραφείου του. Τό μαστίγιο γλύστρησε από τό χέρι του κι' έπεσε κάτω, μά δέν πρόλαβε να τού τό σηκώσει ό Ρισελιέ. Τόν σταμάτησε ό βασιλέας με μιά χειρονομία που φανέρωνε τήν βαθεΐα του πικρία.

— Μπορείτε να φύγετε, του είπε.

'Ο Ρισελιέ έκανε μιά βαθυτάτη ύπόκλιση και βγήκε άθροβα από τό βασιλικό γραφείο.

Τά μεσάνυχτα τής ίδιας μέρας έκλειναν στη φυλακή τον στρατάρχη Ντορνανό!

Τό άλλο πρωί ή είδησις πώς συνελήφθη ό στρατάρχη διαδόθηκε σ' όλόκληρο τό Παρίσι με ταχύτητα άστραπής.

Σχεδόν όλοι οι ευγενείς της Αύλης εξέφραζο, τήν αγανάκτηση τους γι' αυτή τήν άτιμία. 'Ετσι χαρακτηρίζαν καθαρά και ξεάστερα τή σύλληψη του Ντορνανό. 'Η βασίλισσα έσπευσε να πάη στο παλάτι γιά να μάθη τά καθέκαστα τής σύλληψις. 'Ο Γάστων ντ' Ανζού ό αδελφός του βασιλέως, έτρεξε κι' αυτός στην Αύλη σαν λυσασμένος, βλαστημώντας και ξεφωνίζοντας πώς ώφειλαν να άποφυλακίσουν άμέσως τό στρατάρχη.

'Ανάμεσα στού πλήθος των ευγώνων που πλημμύριζε τό πα-

'Η Βασίλισσα είχε πάρει μιάν υπερήφανη στάσι...

λάτι, ξεχώριζε κανείς τόν κόμητα Σαλά, νευριασμένο, τόν Λοβινί κατακίτρινο, τόν μαρκήσιο Ντελαβιέτ, σκεπτικό τόν Μπουτεβίλ και τόν Μπεβρόν, πού πάντα ἀλληλοτραγώντουσαν, τόν ξακουστό ηγούμενο τού Μοσφιτόν, πού έτρεχε από τόν έναν δμίλο στόν άλλο, τόν Καίσαρα τής Βανδώμης, πού φρόντιζε νά ἀντιληφθῆ σέ τούς δμίλο τού συνέφερε νά προκολληθῆ, καί ἄλλους πολλούς.

Μά οἱ συμπαθητικότεροι ἀπό ὅλους ἦσαν τέσσερες νεαροί εὐγενεῖς, ἀπό τὸ 'Ανζού, πού θά παρουσιάξῃ τήν ἡμέρα ἐκείνη στόν βασιλέα ὁ δούξ ντ' 'Ανζού. Ἦσαν οἱ τέσσερες ἄφωσιωμένοι φίλοι τής 'Ανναίδος ντὲ Λεσπάρ: ὁ Σεβέρ, ὁ Λιβερνάν, ὁ Φοντράιγ, καί ὁ Μπουσιέρ.

Ἀπό τίς κυρίες τής τιμῆς ἔλειπε μόνον μία. Ἐκείνη ἀκριβῶς πού γιά τήν ἀγάπη τής ὁ Ντορνάνο εἶχε ριψοκινδυνεύσει τήν ἐλευθερία του, ἀκόμα καί τή ζωή του. Ἐλειπε δηλαδή ἡ πριγκίπισσα Κουνδέ.

Ἡ βοή πού γινόταν ἀπό ὅλους αὐτούς ἔφτανε ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ βασιλέως.

Ἐο δούξ τού 'Ανζού προχώρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βασιλικὰ δωμάτια κι' ἔρτασε στόν ἀντιθάλαμο τού γραφείου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου βρῆκε τήν βασιλίσσα.

Μά τή στιγμή ἐκείνη ἔβγαυε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὁ καγκελῶν Νταλιγρ.

Φρениασμένος ὁ Δούξ ἔσπευσε νά τόν προκαλέσῃ:

— Σεις πιάσατε τόν στρατάρχη Ντορνάνο; τοῦ φώναξε κατὰ πρόσωπον.

Ἐο Δούξ, μιλώντας ἔτσι, δέν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι τόν βασιλέα πού ἀνοίγει τήν πόρτα τοῦ γραφείου του καίσατάθηκε ν' ἀκούσῃ, ὅτε τόν ἐκλαμπρότατο Καρδινάλιο Ρισελιέ, πού μῆκε κι' αὐτός ἀδόροβα στόν ἀντιθάλαμο.

— Μιλήστε, λοιπόν, κύριε καγκελῶνι! ξεφώνισε ὁ Δούξ. Σεις τόν πιάσατε;

— Ὑψηλότε! μουρμούρισε φιοσιωμένα ὁ καγκελῶνις, πού δέν ἤξερε μὲ τί τρόπον ἔτρεπε νά φερθῆ, σὰς βεβαιώων πὸς δέν ἀνακατέστηκα καθόλου σ' αὐτή τή σὺλληψη.

— Κύριε Νταλιγρ! ἀκούστηκε ἀέφανα ἡ φωνή τοῦ Ρισελιέ, εἶστε ἀνάξιος, νά κατέχετε τή θέσι τοῦ καγκελῶνιου τοῦ κράτους. Νά φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τόπαραί καί νά πάτε νά ξεκουραστῆτε σὴν κτήματα σας, στήν ἐπαρχία!

— Ἐξόριστος! μουρμούρισε ὁ Νταλιγρ μὲ πονεμένη καρδιά.

— Ναι, ἐξόριστος! Εἶπε ὁ Καρδινάλιος.

— Μά, Ἐκλαμπρότατε!...

— Σιωπή!... Εἶστε τυχερός ἀφοῦ δέν παθαίνετε καί χειρότερα... Ὅταν ἕνας εὐγενής εἶνε καγκελῶνις τοῦ βασιλέως ὁ φελλεῖ νά συμμερίζεται καί τίς εὐθύνες τῶν μέτρων πού λαμβάνονται γιά τὸ καλὸ τής χώρας!

— Πολὺ σωστά! φώναξε κι' ὁ βασιλεὺς, ἐγκρίνοντας τὰ λόγια τοῦ Πρωθυπουργοῦ του.

Ἐο Νταλιγρ δέν περίμενε νά ἀκούσῃ περισσότερο. Ἐφυγε συντριμμένος ἀπὸ καὶ μὴ χωρὶς νά πῆ λέξι.

Τὸ φέρισμο τοῦ βασιλέως ἐξώργισε καί τή Βασιλίσσα καί τόν δούκα ντ' 'Ανζού, ὁ ὁποῖος ἐστράφη πρὸς τόν Ἐκλαμπρότατο καί τοῦ φώναξε:

— Ὅστε σεις λοιπὸν ἐπιάσατε τόν παιδαγωγὸ μου, πού τόν εἶχα σάν πατέρα;

Ἐο Ἐκλαμπρότατος λοξοκύτταξε τή βασιλίσσα καί εἶπε προκλητικώτατα:

— Ναι, ἐγὼ!

Ἐο Δούξ πού δέν φανταζόταν ὅτι ὁ Καρδινάλιος θά τολμοῦσε ποτὲ νά τόν προκαλέσῃ τοῦ φώναξε μὲ λύσσα:

— Ψεύτη!... Αλοχρή!

— Ὑψηλότε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρδινάλιος, κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ δέν μὴ ἐπιτρέπεται νά ἀπαντήσω στίς βρισιές σας... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νά σέβουμαι τόν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως...

Ἐπενέθη ὡς τότε ὁ βασιλεὺς, Ἐπιασε τόν δούκα ἀπὸ τὸ μπράτσο καί τόν τράβηξε στό γραφεῖο του, ὅπου μῆκε κι' ἡ βασιλίσσα.

Ἐο Καρδινάλιος τοὺς ἀκολούθησε.

Ἐο νεαρὸς δούξ ρίχτηκε ἐκεῖ σὲ μιά πολυθρόνα καί ἔξεσπασε σὲ κλάμματα.

— Μεγαλειότατε! Ἐλεγε τώρα ἡ βασιλίσσα. Σκόπευα νά ζητήσω τὴν ἐπιείκειά σας γιά τόν στρατάρχη Ντορνάνο... Εἶνε ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους πού μοῦ μένου ἀκόμα πιστοί... Μά ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἀκούσα!...

— Ἐὰ ἀκούσετε, κυρία μου, κι' ἄλλα! τῆς εἶπε ὁ Βασιλεὺς. Ἐγὼ μόνονος διάταξα τή σὺλληψη τοῦ Ντορνάνο... Γιάτ' ὄφειλε νά μένη πιστὸς σὲ μένα, τόν βασιλέα του, κι' ὄχι σὲ σὰς, κυρία!... Ἐὰ σὺληφθῶν κι' ἄλλοι, ἀκόμα κι' ἄς στέκονται πολὺ κοντὰ σὸ θρόνο!...

Μιά δυνατὴ ἀνατριχίλα τάραξε τόν νεαρὸ δούκα ντ' 'Ανζού.

— Οἱ πιστοὶ σὲ σὰς, ἐξακολουθοῦσε νά λήθῃ ὁ βασιλεὺς στή βασιλίσσα, συνωμοτοῦν ἐναντίον μου!... Τοὺς ὑποστηρίζετε δὲ σεις, κυρία!

— Μεγαλειότατε!... Φώναξε ὄργισμένα ἡ 'Αννα ἡ Ἀδστριακή γιά νά τὸν σταματήσῃ, ριχόντας τὸ μὴ βαθεῖα περιφρονητικὴ ματιά.

Εἶχε πάρει τῶρα μιά ὑπερήφανη στάσι πού τῆς ταίριαζε ὅσο δέν μποεῖ κανεὶς νά πῆ κι' ἔδειχνε μὲ τήν λαμπερὴ ὠμορφία τῆς ἀληθινῆ μεγαλειῆ βασιλίσσας.

— Προσβάλλετε τή βασιλίσσα τῆς Γαλλίας! συνέχισε ἡ βασιλίσσα. Φεύγω Μεγαλειότατε. Ξαναγυρίζω σὸ Βαλντεγκράς.

— Ὅχι! μούγκρισε μανιασμένα ὁ Λουδοβίκος Γ' Πηγαίνετε σὸ Βαλντεγκράς, γιά νά δέχεσθε ἐλεύθερα ἐπισκέψεις! Ἀπὸ δῶ καί μπρὸς θά μένετε κοντὰ μου σὸ Λεβροί!... Πηγαίνετε σὲ διαμερίσματα σας καί μὴν ξαναβγῆτε πειὰ ἀπὸ κεῖ χωρὶς τὴ διαταγὴ μου!...

— Χαῖρε, Μεγαλειότατε! φώναξε ἡ βασιλίσσα. Δέν στέκει στήν ἀξιοπρέπεια μου νά ἀκούω περισσότερο... Θὰ ἀπορήσῃ ἡ Ἐορῶπη ὀλόκληρη ὅταν μαθευθῇ μὲ τί τρόπο μεταχειρίζονται σὲ Γαλλία τήν βασιλίσσα τοῦς.

Ἡ βασιλίσσα ἔφυγε. Ἐξῶ φρενών ὁ βασιλεὺς, περπατοῦσε τώρα μέσα σὸ γραφεῖο τῶν χτυπώντας μὲ τὸ μαστίγιό τῆς μπότες του.

— Ἐχετε νά ἀναφέρετε τίποτα; ρώτησε ἔξωφρα τὸν Ρισελιέ.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησεν ὁ Καρδινάλιος, ὁ κύριος δούξ εἶνε πολὺ θυμωμένος μαζὸ μου. Θάβει λαοῖνον νά μάθω σὲ τί τοῦ ἔφταιξε.

— Ὅμοιωθ' Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ δούξ, πὸς ἡ ὄργη μου εἶνε μεγάλη... Μά ὄχι ἐξ' αἰτίας τοῦ Ντορνάνο!

— Ἐξοχος διπλωμάτης! σκέφτηκε ὁ Καρδινάλιος.

— Λοιπὸν! εἶπε ὁ βασιλεὺς μ' ἀνακούφισι. Πῆτε μας τί σὰς ἔκανε νά θυμωθεῖτε ἐναντίον τοῦ ἐκλαμπρότατου!

— Μὲ προσέβαλαν, Μεγαλειότατε, καί ὅτε νά ἐκδικηθῶ μὲ τὸ σπαθί μου μοῦ ἐπιτρέπεται, ὅτε φροντίζει ὁ ἐκλαμπρότατος νά μοῦ δοθῇ ἱκανοποίησις ὅπως θά γινόταν ἀκόμα καί σὸν τελευτῶ, ταῖο ἄσὸ!...

Ἐο βασιλεὺς κατσούφιασε καί λοξοκύτταξε τὸν Καρδινάλιο πού δάγκωνε τὰ χεῖλια του.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος θά ἔπιανα τὸν Ντορνάνο, συνέχισε ὁ δούξ, μὲ θριαμβευτικώτερο τώρα ὄφρος, ἀν ἤξερα πὸς ὕπηρχε ἐναντίον τοῦ ἐπίσημη κατηγορία! Δέν τὸ ἐγγνώρισα ὡς αὐτὸ καινόμενος πὸς τὸν ἔπιανα ἀδίκαι. Γ' αὐτὸ, γιά νά ξεθυμῶνω μῆλση ἀπότομα τοῦ ἐκλαμπρότατου! Ἐκτός αὐτοῦ ὁμοῦς...

— Ἀς μιλῆσῃ πὸ καθαρά ὁ ὑψηλότετος, εἶπε παρακαλεσὰ ὁ Καρδινάλιος, γιά νά καταλάβουμὲ τί ἐννοεῖ.

— Ναι, Γάστον! εἶπε τῶρα κι' ὁ βασιλεὺς μὲ κλωσύνη. Ἐξηγήσου... Πες

μας ἔσπερα τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἀκουσε ἀδελφὸ μου! εἶπε ὁ πονηρὸς δούξ ντ' 'Ανζού. Ἐχω φρικτὰ παράπονα ἐναντίον ἐνός δασκάλου τῆς ἐφασκίας τὸν ὁποῖον ὀνομάζουον Τραγκαβέλ... Ἐο ἀνθρωπος αὐτός μὲ τὰ λόγια του, μὲ τίς χειρονομίες του καί γενικὰ μὲ τὴ στάσι του φέρθηκε ἀσεβέστατα ἀπέναντι μου, ἀφοῦ ἤξερε ποῖος εἶμαι!

— Εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ, ἐκλαμπρότατε; ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Ναι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Καρδινάλιος! Καί ἔδωκα τὴν προσοχή πού ἔτρεπε σὲ τὰ παράπονα τοῦ ὑψηλότετου.

— Κι' ὡς ὁ Τραγκαβέλ αὐτός κυκλοφορεῖ ἀκόμα ἐλεύθερος! φώναξε ὁ δούξ, κάνοντας τάχα τὸν θυμωμένο ἀκόμα.

— Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ Καρδινάλιος. Δόθηκαν διαταγές σὸν Εἰσαγγελέα... Μά ὁ Τραγκαβέλ αὐτός εἶνε διαβόλου κάλστα!... Δέν πᾶνεται τόσο εὐκόλα!

— Βλέπετε λοιπὸν, Γάστον, εἶπε ὁ βασιλεὺς, πὸς ὁ Ἐκλαμπρότατος ἐργάσθηκε ἀρκετὰ γιά νά σοῦ δοθῇ ἱκανοποίησι.

— Ναι, ἀδελφὸ μου! ἀπάντησε ὁ Δούξ. Τὸ βλέπω κι' ἐοχαριστῶ τὸν Ἐκλαμπρότατο.

— Ὑψηλότε! εἶπε τότε χαμογελῶντας ὁ Καρδινάλιος.

Ἐο βρισκόσαστε χθὲς στήν ὁδὸ Κουρτώ!...

— Στὴν ὁδὸ Κουρτώ! φώναξε μὲ φρίκη ὁ Δούξ.

— Ναι, Ὑψηλότε! ἐξακολούθησε ὁ Καρδινάλιος, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἐὰ μετροῦσατε ἐκεῖ πολλούς σαφηνόμενος καί λαβωμένους... Ὁ ἄθλιος αὐτός Τραγκαβέλ ὄρμησε σάν ἀγρίμι καί σπάραξε τοὺς καλύτερους φρουρούς πού ἔστειλα γιά νά τὸν πιάσουν!

— Ὡ, ὦ! ἔκανε ὁ βασιλεὺς, φανερώντας μεγάλη περιέργεια. Εἶνε λοιπὸν ἀληθινὰ τόσο τετραπέρατος ὅσο τὸν

Ἐο Ἐκλαμπρότατος τὸν ἀκούει καί ἔβραζε ἀπὸ ὄργη...

παριστάνετε ... Θά ΄γινε σωστή μάχη!

— Είπε, Μεγαλειότατε, πραγματικά, έπιφοβος... Μά δέν θά άρρηση νά πείσι κι' αυτός τό χέρι μας...

Και κυτάζοντας τόν δούκα, ό Ρισιελι πρόσθεσε :

— Είπε τώρα Ικανοποιημένος ό ΄ψηλότατος ;

— Ναι, τού άπάντησε ό Δούξ. Είμαι εδωραστημένος από σάς... Δέν ήξερα ούτε τίς λεπτομέρειες... ΄Ωστε ετόλμησα νά χτυπήσι τούς φρουρούς σας ό Τραγκαβέλλ !.. Φαντασθήτε ώστόσο έκλαμπρότατε, ότι την ίδια ώρα οι φίλοι μου πολεμούσαν γιά χατήρι δικό σας !...

— Δικό μου ; ρώτησε ό Καρδινάλιος δυσπιστώντας.

— Πές μας τα λοιπόν, Γάστων ! είπε χαμογελώντας ό βασιλεύς.

— Άν τέσσερες άφωσιωμένοι φίλοι μου δέν ριψοκινδύνευαν τίς ζωές τους, ό άδελφός τού Έκλαμπρότατου, ό Καρδινάλιος τής Λυών, θά ήταν τώρα πεθαμένος! είπε ό πονηρός Δούξ. Ό Καρδινάλιος έίκυψε γιά νά δείξει τάχα την εγνώμοσύνη του, μά πρσ ματικά τό έκανε γιά νά κρύψη την ταραχή του. Έτρεμε τώρα κι' αυτός άπ' τόν θυμό του.

— Μεγαλειότατε! συνέχισε ό Δούξ, θυμήθηκα τώρα γιά ποιόν λόγο ήρθα σήμερα στό παλάτι σας!... ΄Ηρθα γιά νά σας παρουσιάσω τούς τέσσερες εγγενείς, πού μέ τόν κίνδυνο νά σφαγούν έσωσαν τόν άδελφό τού Έκλαμπρότατου από βέβαιο θάνατο... Τούς τό έταξα ως άντάλλαγμα τής άφωσιώσεώς τών...

— Νά παρουσιασθούν εθύς! διέταξε ό βασιλεύς. Και ένώ ό Δούξ πήγαινε νά φέρη, τούς τέσσερες εγγενείς ό βασιλεύς είπε στόν Καρδινάλιο μέ χαμηλή φωνή:

— Χρωστάτε πολλά στόν δούκα, άφού έσωσε τόν άδελφός σας!

Φοβήθηκε ό ραδιούργος ΄γουργός, μήν τυχόν ό βασιλεύς ύποψιάστηκε την ένόχη του, καί τραύλισε τρέμοντας:

— Δέν πιστεύω, Μεγαλειότατε, νά ύποψιάζεστε πώς έγώ!..

— Σιωπή, Καρδινάλιε!.. είπε άσύστηρά ό Βασιλεύς. Και νά μήν ξανακούσω πώς πέραζε κανείς τόν λαμπρόν αυτόν άνθρωπο, τόν Καρδινάλιο τής Λυών!

Ό Δούξ μέ τούς φίλους τής Άνναίδος ντέ Λεσαόρ μηήκαν μέσα αύτή τή στιγμή.

— Μεγαλειότατε, είπε ό δούξ, κάνοντας μία βαθειά ύπόκλιση, μπρός στόν βασιλέα, σάς παρουσιάζω τέσσερες εγγενείς, άφωσιωμένους στόν βασιλέα τους κι' έτοιμους νά χύσουν τό αίμα τους γιά τό μεγαλειό τής Γαλλίας. Είπε οι κ. κ. ντέ Φοντράγι, ντέ Μπυσιέρ, ντέ Λιβερνάν και ντέ Σεβέρ. Σάς είπα πριν από λίγη ώρα τό χθεινοβραδυνό τους κατόρθωμα, πού δείχνει την άνδρεία τους... Άν έχετε την περιέργεια, θά σάς πούν οι ίδιοι λεπτομέρειες τού περιστατικού.

Οί τέσσερες νεαροί εγγενείς ήσαν συγκινημένοι.

— Κύριοι, τούς είπε γλυκομίλητα ό Βασιλεύς, σώσατε τή ζωή τού καρδινάλιου τής Λυών !.. Μπράβο σας !.. Άπό τώρα και πέρα άνήκετε ως εγγενείς στήν Αύλή μου !

Κοκκίνισαν κι' οι τέσσερες κι' έσκυψαν τά κεφάλια τους όσο μπορούσαν περισσότερο. Κατόπιν ό Μπυσιέρ είπε :

— Δέν έκάναμε παρά τό καθήκον μας, Μεγαλειότατε !

— Άς μάς τά διηγηθή ένας από σάς μέ λίγα λόγια, είπε παρακαλέστιά ό βασιλεύς, περιέργως νά μάθη τί είχε συμβή.

Κι' οι τρεις από τούς νεαρούς εύπατρίδας έγενεσαν τότε στόν Φοντράγι νά αναλάβη την έξιστόρησι τής περιπετειάς τών. Κι' ό Φοντράγι άρχισε νά λέη :

— Μεγαλειότατε ! Νά, μέ λίγα λόγια πώς έγιναν τά πράγματα... Ό καρδινάλιος τής Λυών ήρθε στό δουκικό μέγαρο όπου βρισκόμαστε κι' οι τέσσερές μας γιά ν' άποχαιρετήση τόν δούκα...

Άμάθητος στις ψευτιές, ό Φοντράγι δλο ξεροκατάπινε.

— Έπειδή ό Καρδινάλιος έφευγε γιά ένα τόσο μακρινό ταξίδι, μέ μόνον σύντροφο τόν ύπηρέτη του, συνέχισε, μάς παρακάλεσε ό δούξ νά τόν συνοδεύσουμε κρυφά ως ένα διάστημα έξω από τά όχυράματα τής πόλεως...

Ό έκλαμπρότατος τόν άκουσε κι' έβραζε από όργη.

— Συμφορωθήκαμε πρόθυμα μέ την έπιθυμία τού δουκός έξακολούθησε ό Φοντράγι, πολύ περισσότερο μάάλιστα γιαιτί ό Καρδινάλιος τής Λυών είνε καί σέ μάς πολύ άγαπητός... Τόν άκολουθούσαμε λοιπόν δίχως νά μάς πάρη έτισησι.

— Λαμπρά, είπε ό βασιλεύς. Μ' άρέσει ό τρόπος μέ τόν όποιο διηγείσαι τά πράγματα... Έξακολούθησε!

— Είχε άπό πολλή ώρα βασιλέψει ό ήλιος, καί βοϊκοκάματε στόν δρόμο τού Σάνς, κοντά πειά στό Φονταινειπλά... Άξφαθα άκούσαμε τίς φωνές τού ύπηρέτη τού Καρδινάλιου πού ζητούσε βοήθεια!..

— Λυπάμαι πού δέν ήμουν μαζί σας, είπε ελικρινώς ό βασιλεύς, στόν όποιο άρσαν τέτοιο είνους περιπέτειες.

— Τρέφαμε εθύς τότε, Μεγαλειότατε, καί είδαμε τόν Καρδινάλιο καί τόν ύπηρέτη νά άρμόνωνται... Τούς είχαν έπιτεθή τέσσερες λησται. Δέν άργήσαμε νά έλευθερωσούμε τόν Καρδινάλιο καί τό ύπηρέτη του... Τρεις από τούς άχρείους εκείνους έμειναν στόν τόπο... Ό τέτοτος μάς έξέφυγε... Τόν κυνήγησα άρκητή ώρα, μά χάθηκε στό σκοτάδι... Συνωδούσαμε κατόπιν τόν Καρδινάλιο ως στό Σάνς... Άπό κει και πέρα δέν είχε κανέναν κίνδυνο... Πήραμε λοιπόν την έόλγιοια του καί γυρίσαμε πίσω!

— Είστε λαμπροί νέοι! Είπε ό βασιλεύς, Σας συχαίρω!..

— Κύριοι! είπε τότε κι' ό Έκλαμπρότατος, σάς χρωστώ μεγάλη εγνώμοσύνη... Έσώσατε τή ζωή τού πολυαγαπημένου άδελφού μου... Άπό τώρα και πρός είστε καί δικοί μου φίλοι. Άβήρτες τού μεγάρου μου θά είνε μέρα-νύχτα άνοιχτές γιά σάς.

— Καί τού παλατιού μου, έσπευσε νά προσθήσει ό βασιλεύς. Κύριοι, είστε έλευθεροί νά φύγετε. Σού, άδελφέ μου, μείνε.

Έτσι έφυγαν από τό παλάτι οι τέσσερες ήπότει τής Άνναίδος. Όταν βρέθηκαν στόν δρόμο, κοίταξε ό ένας τόν άλλο, άποκαρδιωμένοι κι' οι τέσσερες.

— Σάν τί σκεπτόσαστε, κύριοι; ρώτησε ό Σεβέρ.

— Σκέπτομαι πώς είμαστε άθλιοι, άπάντησε ό Φοντράγι. Ναι, σάσαμε βέβαια τή ζωή τού Καρδινάλιου, μά όχι γιά χατήρι τού δουκός, καί ούτε κανενός άλλου από τό παλάτι... Τό έξέριτε πολύ καλά καί νοιώθετε τί ψεύτες φανήκαμε!

— Έγώ λέω, πρόσθεσε ό Μπυσιέρ, πώς ό ΄ψηλότατος δούξ πού μάς εμπλέξε κατ' αυτόν τόν τρόπο είνε άχρείος καί τιποτένιος.

— Καί νομιζώ, είπε ό Λιβερνάν, πώς ό βασιλεύς τόν όποιο άπατήσαμε, είνε ένας θαυμάσιος άνθρωπος... Κι' όμως έμείς συναμοτούμε εναντίον του... Δέν έπρεπε νά δεχτούμε τά καλά λόγια του... Μπλέξαμε κύριοι πολύ

άσχημα.

— Γιά χατήρι εκείνης ! τού άπάντησαν μαζί οι τρεις άλλοι. Κι' ό Φοντράγι πρόσθεσε :

— Μιά καί μπλέξαμε άς πάμε ως στό τέλος... Μά όφειλουμε πρώτα - πρώτα νά ξεφορτωθούμε τόν Τραγκαβέλλ !..

— Ξεχνάς πώς αυτός είνε εκείνος πού την έσωσε ! είπε ό Σεβέρ μέ ύφος περιλουτο.

— Άληθινά, πρόσθεσε ό Μπυσιέρ. Πάλαιψε σάν θηρίο έναντίον δλόκληρης φρουράς!..

— Άν δέν ήταν αυτός, είπε πάλι στεναζόντας ό Σεβέρ, θά ήταν τώρα νεκρή !..

— Ένας άκόμα λόγος γιά νά τόν βγάλουμε από τή μέση ξανόπε ό Φοντράγι. Μάς πρόσβαλε, κύριοι ! Κάναμε όρκο νά τόν σκοτώσουμε. Τό ξεχνάτε αυτό; Δέν καταλαβαίνετε πώς κάθε τι πού ό άνθρωπος αυτός κάνει γιά την κοπέλλα αύτή, είνε γιά μάς ένας μπάτσος... μιά προσβολή... Στοχαστήτε το, κύριοι !.. ΄Η αυτός ή έμεις !

Κι' έτσι ό Φοντράγι άναψε πάλι μέσα τούς τό μίσος τής ζήλειας. Κι' έφτασε αύτή ή σιβή γιά νά φωνάξουν :

— Πάμε νά τόν σκοτώσουμε !

Τούς είχε τυφλώσει ή ζήλεια. Οι νέοι αυτοί πού πριν από λίγο κοκκίνιζαν κι' ύπέφεραν γιαιτί άναγκάστηκαν νά πούν μία άθθα ψευτιά, πήγαιναν τώρα νά σκοτώσουν τόν σωτήρα τής νέας πού άγαπούσαν !

(Άκολουθεί)

Δέχτηκε μία γροθιά πού τόν έριξε κατά γής